

Divadelní smetánka

(pro vysvětlení otoč)

2023 X

 2. listopadu 2023[O divadle](#)[Zkoušíme](#)[3, 2, 1... start!](#)[To bylo divadlo!](#)[O čem to je?](#)[Kdo jste to viděl?](#)[Hrajeme pro Vás](#)

Proč je ten počáteční text pořád stejný, když partneři portálu u něj zůstávají, takže čtou každý měsíc nezměněný úvod “smetánky”? Protože k těm dosavadním noví partneři přibývají a tohle je jednodušší, než abych každému říkala, čím to byl nápad a proč mi připadá roztomilý. Tak měním aspoň hlavičku, abyste viděli, kdy ta která “smetánka” vznikla.

Portál O divadle by nemohl existovat bez svých Partnerů a Mecenášů - a já věřím, že všichni víte, jak jsem vám za to vděčna. Proto když přišel Petr Kuhn s nápadem, že bych jemu a lidem z jeho kanceláře psala doporučení, na co jít do divadla, potěšilo mě to. Horší bylo, jaký název tomu chtěl dát: Divadelní smetánka.

Je to mile dvojnámenné, nicméně ten druhý význam mi neseděl, protože jestli někdo skutečně nejsem, tak egomaniak.

Odhlédnuto od toho je však ten název pro mě roztomilý, protože Smetánka byl můj táta, který mě v mých osmi letech posadil před sebe na motorku a odjeli jsme z Berouna "až do Prahy" do divadla. Bylo to představení Dobrodružství Toma Sawyera a Huckleberryho Finna v tehdejší Divadle Jiřího Wolkera, dnešním Divadle v Dlouhé. Dodnes si pamatuju, jak mě tam přepadla láska k divadlu, pro mě opravdu velmi silná emoce.

S touto vzpomínkou už výraz Divadelní smetánka dává smysl i mně.

:-)

Hezký den, Jana Smetánková

Většinou vám každý měsíc představuji čtyři inscenace. Tentokrát k nim přidávám pozvání k partnerství projektu, který je - alespoň já jsem o tom přesvědčena - výjimečný. Ten projekt se jmenuje Patnáctka, víc dál v textu.

Co je v textu podtrženo, tam se lze prokliknout, abyste neztráceli čas tím, že to budete hledat.

Odkazy na divadla vedou na podstránku s programem.

Žena filmového kritika

Anděl Páně

Pankrác '45

Na první pohled

Patnáctka

video: písnička pro Ivu Janžurovou (klikni).

Žena filmového kritika (Divadlo pod Palmovkou)

V divadle se může stát cokoliv. Takže i to, že po deseti minutách od začátku představení přijde na jeviště dinosaur a pozve diváky na víno. A protože to je na představení velmi komediálního kusu, někteří diváci uvěří tomu, že to do hry nepatří, až při druhé skleničce.

Přesně tohle se stalo při představení titulu Žena filmového kritika. Chvilku jsme si mohli myslet, že v tom dinosaurovi je skryta skutečná žena filmového kritika, která píše nesmírně vtipný blog, podle něhož ta hra vznikla, a zatím vystupuje anonymně, takže skoro nikdo neví, kdo to je. Ale nebyla tam...

Důvodem toho pozvání na víno byla nějaká technická chyba v elektrice - montér v červeném tričku a jeho kolega na předchozí stránce tedy nejsou herci, ale skuteční divadelní technici. Když to spravili, diváci rozjásaní vínem i tou veselou atmosférou nalévání, úsměvů a společného focení se vrátili do hlediště. A když i herci přišli na jeviště, vládla v komorním sále Palmovky atmosféra, která smazala předěl mezi oběma těmi prostory. Protože ten večer jsme pak hráli všichni.

Nedá se předpokládat, že se to bude dít častěji. I bez této veselé situace ale rozhodně stojí za to na tenhle kus jít. Pokud byl někdo nadšen čtením blogu a lámal si hlavu tím, jak se TOHLE dá převést na jeviště (mezi takové počítám i sebe), byl výsledkem velmi rozradostněn.

Anděl Páně (Hudební divadlo Karlín)

Anděl Páně na jevišti? Tak, aby z něj byl stejně krásný dojem, jako z filmové pohádky? To asi nejde, ne?

Jde. (A že si to nemyslím sama, dokazuje i děkovačka, kterou jsem tam natočila. 10 tisíc zhlédnutí za jeden týden...)

Anděl měl v Karlíně premiéru před týdnem a ještě pořád mi dělá radost, když si na to vzpomenu. Lucie Konášová text upravila pro divadlo, Ondřej Brzobohatý z toho udělal muzikál.

Jedničku s hvězdičkou stokrát podtrženou bych dala Petru Hlouškovi za scénu, která umožnila adekvátní náhradu filmových triků na jevišti - je opravdu promyšlená a krásná.

Výborný byl Uriáš Marka Lambory i Správce Petra Vaňka.

Kdo ale zaslouží absolutní uznání, to je Ondřej Rychlý jako Petronel.

Nekopíruje Ivana Trojana, krásně zpívá a ještě je tak roztomilý, že se to ani nedá vypovědět. Přesněji - dalo by se, ale radši se na to běžte podívat.

Pankrác '45 (Švandovo divadlo)

Sešly se v červnu 1945 v jedné cele pankrácké věznice. (Tedy tam a v době, kde 27.6.1945 zemřel prezident Emil Hácha a kde ve stejný den, jen o pět let později, popravili Miladu Horákovou.)

Adina Mandlová (hraje ji Klára Cibulková, která hraje Adinu i v inscenaci Hugo Haas a Adina Mandlová ve Viole - povídali jsme si o ní v minulé "smetánce").

Lída Baarová.

A s nimi spolupracovnice výsadku Silver A, jedna Židovka a jedna paní, o kterého divák dlouho neví, kdo to je a až se to dozví, tak se hodně diví.

Inscenace je fikce založená na částečné realitě. Všechny tyto ženy (až na jednu smyšlenou, jinak předlohou ostatních jsou skutečné osoby) v tu dobu na Pankráci byly, nesešly se ale v jedné cele.

Nevědí, co s nimi bude a my nejdříve nevíme a postupně se dozvídáme, kdo jsou a kým byly.

Na první pohled (Švandovo divadlo)

Na první pohled je čtyři roky stará hra australsko-britské autorky Suzie Miller. U nás měla premiéru na začátku října (více si můžete přečíst [zde](#)). Hra je v podstatě monodrama - druhá postava na jevišti je hudebnice, která převážně hraje na bicí a několikrát nepatrně vstoupí do děje.

Téma je naléhavé, pro Českou republiku těchto dní ještě více. Je to příběh brilantní londýnské právničky. Skvělé, sebevědomé, úspěšné, v neotřesitelné pozici. Zlom však nastává znenadání - její přítel ji znásilní. Sebevědomá Tessa se najednou ocitá na druhé straně.

“Ty s tím opravdu chceš jít k soudu?” - to je klíčová věta hry. Všichni se diví, že Tessa chce jít k soudu. Že je ochotna vypovídat na policii anebo že je ochotna podstoupit ponižující prohlídku na gynekologii (zde podáno velmi realisticky a zároveň cudně). Že nad tím prostě nemávne rukou - vždyť ji neznásilnil nějaký pobuda v parku u nádraží, ale “jen” její opilý přítel, který nedbal, že mu dává jasně najevo, že nechce.

Včera proběhlo poslední stání soudu s Dominikem Ferim. Za dvě znásilnění a jeden pokus o ně dostal tři roky. Může se odvolat a i když do vězení asi půjde, za rok a půl bude za slušné chování venku. Mnozí se divili, že vůbec nějaký trest dostal, někteří poukazovali na to, že posloužil jako exemplární případ, **a proto** vůbec nějaký trest dostal. Sama soudkyně připustila i to, že k výši trestu přispělo i jeho pohrdavé chování u soudu. Včetně toho, že když vypovídaly jeho oběti, on se tomu hurónsky smál.

Byla zmíněna i citace sms jedné ze znásilněných dívek, kdy mu napsala, že se “každý den vyrovnává s tím, co jí před šesti lety udělal”. V České republice je nahlášeno jen nepatrné procento případů znásilnění. I proto, že drtivá většina z nich se neodehraje v Sherwoodu u Hlavního nádraží, ale mezi lidmi, kteří se znali a jeden nedbal, že ten druhý říká “Já nechci.” Jen zhruba 1-3 % pachatelů znásilnění se dočká nějakého trestu a ještě méně jich skutečně jde do vězení. Takže většina pachatelů jde dál vysmátě životem a jejich oběti se pak léta, a některé doživotně, vyrovnávají s tím, co se stalo.

Tessu hraje ve Švandáku Marie Štípková - a já bych se nebála říci, že ji hraje dokonale. (V absolventském ročníku DAMU 2010 - ještě o něm bude řeč - byla Marie Štípková asi nejvýraznější herečkou, již se už tehdy říkalo “malá Stašová”.) Je skvělá jako rázná právnička a je zmatená i zraněná v druhé půli.

Není to veselé téma. Ale inscenace jako tato mohou pomoci změnit české nazírání na tento problém, který je rozšířenější, než si myslíme. Protože dobré umění může mít a má velikou moc. →

Pokud chcete vědět, jak Miloš Forman zcela změnil neurochirurgii v USA, podívejte se [zde](#). (Video je v angličtině, protože vzniklo jako součást rozhovoru s prof. Vladimírem Benešem pro náš portál [Our Beautiful Prague](#), ale kapitoly z něj, týkající se divadla a kreativity v medicíně, budou i na OD.)

O absolventském ročníku 2010 je náš sběrný dokument Patnáctka. Více o něm na další straně a v materiálu, který posílám zvlášť.

PATNÁCTKA

sběrný dokument o absolventech DAMU 2010
10 herců, 3 režiséři, 2 dramaturgové
15 let, 2 filmy (stopáž 60 - 75 minut)

Do školního divadla DAMU Disk jsem začala chodit na přelomu 70. a 80. let, tedy ve svých studentských letech. (Na jednom ze školních srazů mi před pár lety řekl spolužák: “Vždyť ty jsi na škole o ničem jiném, než o divadle, nemluvila.” Já si to sice nepamatuji, ale je to možné. Pamatuju si však dost živě, že se mě můj vedoucí diplomky [studovali jsme chemii] chtěl kvůli divadlu zřeknout.)

Absolventský ročník DAMU 2010 byl výjimečný - myslím, že nejsilnější od roku 1984. Proto jsme se s Ondřejem Šrámkem rozhodli o něm natočit sběrný dokument. Pro mě bylo jedním z podstatných důvodů tohoto rozhodnutí to, že se dlouhodobě snažím pomáhat zviditelňovat mladé divadelníky, kteří to na startu kariéry většinou nemají moc jednoduché. Vydávali jsme DVD se záznamy jejich absolventských inscenací, na OD je pro ně rubrika 3, 2, 1... start!, již brzy pro ně spustíme podčást OD Elév, kam budou moci mladí divadelníci psát blogy a upozorňovat na své inscenace.

Jednoduché to neměl ani tenhle výjimečný ročník. Zažili úspěch i slzy. Mnozí z nich strávili dlouhé roky za pultem Starbucksu. Dva nám svěřili svůj coming out o světelné roky dřív, než to propálil bulvár. Mnozí si zažili tísnivé pochyby, zda má smysl u této vrtkavé profese zůstat, a po nich ovace obecenstva vestoje.

O tom všem jsme si s nimi povídali. O profesi i o životě.

Budeme rádi, když se budete chtít stát partnery tohoto projektu. Protože pak si to s těmito výjimečnými lidmi budeme moci dopovídat (myšleno “na kameru”, v běžném životě si s nimi povídáme i tak).

Děkuji vám všem, kteří o tom budete chtít přemýšlet.

Divadelní smetánka 2023 X